

Arrest

nr. 167 189 van 4 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), alle aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 27 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen op 8 september 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 27 oktober 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 74 697

van 7 februari 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 28 november 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 2 februari 2012 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 18 september 2012 ongegrond bevonden.

1.3. Op 28 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, ten aanzien van de verzoekende partijen, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. 101 904 van 29 april 2013 verwerpt de Raad het door de eerste verzoeker ingestelde beroep tot nietigverklaring tegen het ten aanzien van hem genomen bevel.

1.4. Op 20 november 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4.1. Op 20 mei 2014 wordt de aanvraag ten aanzien van de tweede verzoekster onontvankelijk verklaard.

1.4.2. Op 20 mei 2014 wordt tevens de aanvraag ten aanzien van de eerste verzoeker onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de eerste verzoeker op 27 mei 2014 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2012 werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkene verblijft sinds 08.09.2010 in België en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. Hij wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 08.02.2012 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 04.10.2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk een jaar en vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 van 28.11.2011 werd ongegrond verklaard op 18.09.2012. De advocaat stelt dat er nog een beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van 18.09.2012 inzake zijn aanvraag art. 9ter. Er werd wel een annulatieberoep ingesteld tegen het hierboven vermelde bevel om het grondgebied te verlaten, wat verworpen werd op 29.04.2013. Betrokkene roept in dat zijn asielprocedure, procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en regularisatieprocedures lang geduurd hebben. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het een persoonlijke keuze geweest is van verzoeker om verschillende opeenvolgende procedure in te dienen. Bovendien toont hij niet aan waarom het feit dat hij meerdere procedures gevoerd heeft een terugkeer zou verhinderen. Zowel de asielaanvraag als de medische regularisatieaanvraag werden afgewezen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij

een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar art. 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en stelt dat de belangen van de kinderen niet gebaat zijn bij een terugkeer naar Kosovo en dat zij zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun ontwikkeling. Dit kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen —, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 107.646 van 30.07.2013) Betrokkene brengt geen concrete persoonlijke elementen aan waaruit blijkt dat een terugkeer niet haalbaar zou zijn voor de kinderen.

Betrokkene roept tevens mensenrechtenrapporten in over de situatie van Roma in Kosovo. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen: "In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018). Aangezien betrokkene geen persoonlijke concrete elementen inroept en zich enkel beperkt tot een verwijzing naar algemene rapporten, kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Hij brengt tevens geen nieuwe elementen aan ten opzichte van de elementen die in het kader van de asielprocedure werden onderzocht.

De advocaat haalt aan dat betrokkene gezien hij momenteel in België verblijft, de aanvraag zou moeten indienen bij de Belgische diplomatieke post in België en dat dit onmogelijk is, omdat de wet voorziet dat in dergelijk geval de aanvraag moet ingediend worden bij de burgemeester van de verblijfplaats. Hieruit volgt, volgens de advocaat, dat de aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden. Deze argumentatie berust echter op een verkeerde lezing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980, gezien de reguliere procedure inhoudt dat de aanvraag wordt ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. België is vooralsnog niet het buitenland.

De advocaat stelt dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het land van herkomst. Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen omslachtig en duur zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Betrokkene toont niet aan waarom voor hem een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving zou moeten gemaakt worden.

Betrokkenen stelt dat hij niets heeft om naar terug te keren en niet over bestaansmiddelen beschikt of huisvesting in het land van herkomst. Dit kan echter niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun

land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij geen tewerkstelling zou kunnen vinden in het land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven of dat hij geen steun zou kunnen genieten van zijn overheid.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van meerdere schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene haalt aan dat de volledige schoolloopbaan teniet zal gedaan worden. Hij was echter steeds op de hoogte van het feit dat zijn verblijfssituatie en die van de kinderen precair was, namelijk dat het verblijf enkel was toegestaan in afwachting van een beslissing inzake de asielaanvraag en nadien in afwachting van een beslissing ten gronde inzake de medische regularisatieaanvraag, en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was. Bovendien werd het huidige schooljaar 2013-2014 in illegaal verblijf aangevat, aangezien betrokkene al op 04.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd en hij sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft.

De elementen met betrekking tot de integratie - namelijk dat betrokkene de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat hij lessen Nederlands gevolgd heeft; dat hij werkbereid zou zijn; dat hij zeer sterke banden met België zou hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
(...)"

1.5. Op 13 maart 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 20 mei 2014 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht op 27 mei 2014. Deze beslissingen, die op dezelfde gronden gesteund zijn, luiden als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 04.10.2012, en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.

(...)"

1.7. Op 20 mei 2014 wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit zijn de vierde en de vijfde bestreden beslissing die op 27 mei 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht. Deze beslissingen, die op dezelfde gronden gesteund zijn, luiden als volgt:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 04.10.2012 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene nestelt zich al gedurende meer dan anderhalf jaar in illegaal verblijf.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de samenhang tussen de bestreden beslissingen.

Zij laat hieromtrent het volgende gelden:

"Verwerende partij heeft de eer op te merken dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste en de tweede bestreden beslissing.

"In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State,

1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71)." (R.v.V., Algemene Vergadering, 23 oktober 2013, nr. 112.576)

In casu, hebben de drie beslissingen een andere grondslag en een ander voorwerp.

Door middel van de eerste en de tweede bestreden beslissing werd een aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. De derde en de vierde bestreden beslissing betreffen evenwel een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd opgelegd op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum en/of een geldig paspoort, terwijl de vijfde en de zesde bestreden beslissing een inreisverbod betreft dat werd opgelegd op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 4 oktober 2012.

De bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 20 mei 2014 en de inreisverboden d.d. 20 mei 2014 maken derhalve afzonderlijke beslissingen uit, die op een afzonderlijke rechtsgrond berusten en afzonderlijk kunnen worden getroffen.

Verwerende partij merkt tevens op dat de middelen van verzoekers, gelet op de bewoordingen van hun betoog, gericht zijn tegen de onontvankelijkheidsbeslissing die werd genomen in hoofde van verzoeker, doch niet tegen de onontvankelijkheidsbeslissing genomen in hoofde van verzoekster, waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omwille van het niet voldaan zijn van de documentaire onontvankelijkheidsvoorwaarde.

Bijgevolg, is de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zesde bestreden beslissing, bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, onontvankelijk."

3.1.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum en door dezelfde attaché (J.H.) werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

Bijgevolg wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing verworpen.

3.2. De Raad merkt ambtshalve op dat artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Aangezien de eerste bestreden beslissing niet gericht is aan de tweede verzoekster, heeft zij geen voldoende persoonlijk en direct belang bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen deze beslissing. In de mate dat het beroep door de tweede verzoekster wordt ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing is het dan ook onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht. Tevens wordt machtsoverschrijding en/of afwending van macht aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die toelaat dat de aanvraag in België wordt ingediend en dit meer specifiek omdat:

- de ingeroepen elementen vormen geen buitengewone omstandigheid*
- de duur van de procedure asiel en procedure art. 9 TER VW geven geen recht op legaal verblijf*
- er is geen schending van art. 3 EVRM en ook niet van art. 3 van het Kinder-rechtenverdrag bewezen*
- er wordt geen enkel reëel risico bewezen op ernstige schade ingevolge de ingeroepen schendingen van de Mensenrechten der Roma in Kosovo*
- ook de overige elementen worden niet aanvaard*

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening wordt gehouden met al deze elementen die bestonden op datum van de aanvraag en ook nog op heden;

Feit is dat de aanvraag volledig rechtsgeldig is en kon ingediend worden door verzoeker en dit alsdusdanig ook zo is gebeurd.

Dat het geenszins opgaat om dit verzoek op basis van humanitaire redenen, zomaar niet te onderzoeken en ook niet de humanitaire redenen zomaar af te wijzen als beweerdelijk niet relevant.

Dat dergelijke manier van handelen tot gevolg heeft dat tal van elementen zomaar buiten beschouwing worden gelaten en de procedure art. 9 BIS VW volledig wordt uitgehold.

Dat in dit verband nog dient opgemerkt te worden dat het één en ander des te prangender is gezien het feit er hier verschillende jonge kinderen zijn, resp. van 8 jaar, 6 jaar, 7 jaar, 3 jaar en 1,5 jaar (!).

Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie én verzoekers bovendien hun aanvraag art. 9 BIS VW op ontvankelijke wijze kunnen indienen in België.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Dat in de bestreden beslissing sprake ook nooit of minstens onvoldoende rekening is gehouden met het hebben van minderjarige kinderen waarvan twee zeer jonge kinderen, die in België geboren zijn en waarbij er totaal niet wordt ingegaan op de ontwikkelde argumentatie inzake onmogelijkheid tot terugkeer naar Kosovo gezien de gebeurtenissen uit het verleden en de Roma origine van verzoekers.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing onmogelijkheid tot terugkeer, langdurige procedure en verregaande integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Nochtans wordt aangenomen dat discriminatie één van de elementen is die in de beoordeling van een asielaanvraag zeer zwaar dienen door te wegen en ten volle in rekening dienen gebracht te worden.

Hierbij valt het op dat de vaststelling van systematische discriminaties van Roma eigenlijk niet wordt betwist door de verwerende partij, doch zij zomaar gratuit gaat voorhouden alsof verzoekers er wel geen last zullen van hebben.

De vraag rijst welke redenen als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden als zelfs deze elementen er niet kunnen toe leiden dat de aanvraag art. 9 BIS VW rechtsgeldig in België kan worden ingediend.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld alsof verzoekers deze procedure in het land van herkomst zou moeten indienen, terwijl een terugkeer totaal onmogelijk is.

Er zijn vijf kinderen waarvan twee in België geboren, en waarbij de oudste 8 jaar is en de jongste 1,5 jaar, zodoende dat het één en ander onmiskenbaar grote gevolgen zal hebben, aangezien algemeen geweten is dat de trauma's in de eerste levensjaren een potentieel blijvende weerslag hebben voor de verdere levensloop van de betrokkene.

Dat bovendien deze kinderen dermate kwetsbaar zijn, dat zij niet voor hun eigen belangen kunnen opkomen.

Indien in deze jaren iets misloopt, heeft dit onmiskenbaar gevolgen voor de toekomst, en dit tot vele tientallen jaren later, zodoende dat thans niet kan verlangd worden dat verzoekers zomaar het eigen welzijn en het welzijn van hun kinderen, zelfs het leven van hun kinderen, in het gedrang gaan brengen om een aanvraag te gaan indienen in het land van herkomst, terwijl geweten is dat deze voorgestelde procedure verschillende maanden zal duren, en waarbij er dagdagelijkse blootstelling is aan ernstige risico's.

Dat bovendien deze kinderen voor hun verzorging en behoeften volledig afhankelijk zijn van hun moeder, zij zijn te klein om voor zichzelf op te komen en dienen niet heel hun leven bezwaard te worden door al te strikte interpretaties van de term "buitengewone omstandigheid".

Dergelijke omstandigheden zoals hierboven geschetst zijn in alle redelijkheid voldoende om verzoekers toe te laten de aanvraag in België in te dienen.

Er is duidelijk sprake van machtsoverschrijding en/of afwending.

Dat trouwens ook de familie van verzoekers en de kinderen in België verblijven."

4.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "de beginselen van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers

heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zouden moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat het algemeen gekend is dat de Roma in hun land van herkomst het voorwerp uitmaken van zware discriminaties, achterstelling op alle vlakken, zelfs vervolging.

Dat er sprake is van een ware humanitaire crisis onder de roma-bevolking in het land van herkomst (zie ook verder).

Dat er sprake is van “extreme discriminatie” (zie verder).”

4.1.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen zomaar worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag onontvankelijk zou zijn.

Dat nochtans buitengewone omstandigheden aan de orde zijn die wettigen dat de aanvraag art. 9 BIS VW in België wordt ingediend.

Dat de onmogelijkheid tot terugkeer, de effectieve gezinsvorming van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- *er is sprake van een verregaande integratie*
- *er is gezinsvorming, er zijn vijf kinderen*
- *er is onmogelijkheid tot terugkeer wegens aanhoudende discriminatie zelfs agressie ten aanzien van de Roma bevolking in het land van herkomst*

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst terug dienen te keren, dit het gezin van verzoekers ten zeerste ontwricht, doch deze argumentatie ten onrechte niet werd weerhouden.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoeker en de integriteit van zijn gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

“(…)”

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Kosovo moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Verzoekers verwijzen naar het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor zijn zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Verzoekers heeft verschillende stukken voorgelegd betreffende de door haar gerealiseerde integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet.

Het staat vast dat als verzoeker en hun gezin thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen van verzoekers. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zouden worden tenietgedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden.

Dat algemeen aangenomen wordt dat aanhoudende en systematische discriminatie één van de ergste schendingen van de Mensenrechten inhoudt.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden."

4.1.4. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Kosovo er een is van willekeurig geweld tegenover de Roma, waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERMV (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat het in dit verband niet volstaat om zomaar de ingeroepen discriminatie te gaan marginaliseren en te gaan stellen alsof het één en ander niet bewezen zou zijn.

Cfr. Amnesty International :

« Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. "Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van geweld en extreme discriminatie" verduidelijkt Lore Van Welden van Amesty International. "Roma hebben in Kosqovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting."

Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.

The report recommends:

"An immediate moratorium on forced returns until conditions improve.

Urgent steps to provide assistance to those who have been returned."

Gelet op hetgeenvooraftaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissingen onrechtmatig werden genomen, weze én de afwijzing van de art. 9 BIS VW én het bevel om het grondgebied te verlaten, én het inreisverbod dat aan elk van de verzoekers is betekend geworden.

Dat er in dit verband ook geen enkele motivering voorligt waarom de normale termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten, zou verminderd moeten worden naar 0 dagen, temeer gelet op hetgeen vooraftaat en de onmiddellijke blootstelling aan ernstige schendingen van de mensenrechten in het land van herkomst bij een terugkeer."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. Voorts stellen zij dat er sprake is van machtsoverschrijding en/of machtsafwending.

Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de eerste drie middelen samen zullen worden behandeld gelet op de samenhang van de juridische en feitelijke toelichtingen ervan.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, restrictief te worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- Inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag: of de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan is en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- Inzake de gegrondheid van de aanvraag: voor zoveel de aanvraag ontvankelijk is, of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. (R.v.V., 13 augustus 2007 nr. 10.629; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78.191)

De “buitengewone omstandigheden” strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk en het hebben van vele vrienden en kennissen betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom die in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Bijgevolg, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om, in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, te stellen dat de elementen betreffende de integratie van verzoeker, de duur van zijn verblijf en zijn sociale bindingen geen buitengewone omstandigheden vormen welke zouden rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Inzake de omstandigheid dat de kinderen van verzoekers schoollopen in België, wordt in de bestreden beslissing het volgende geoordeeld:

“Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van meerdere schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens de behoefte de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene haalt aan dat de volledige schoolloopbaan teniet zal gedaan worden. Hij was echter steeds op de hoogte van het feit dat zijn verblijfssituatie en die van de kinderen precair was, namelijk dat het verblijf enkel was toegestaan in afwachting van een beslissing inzake de asielaanvraag en nadien in afwachting van een beslissing ten gronde inzake de medische regularisatieaanvraag, en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was. Bovendien werd het huidige schooljaar 2013-2014 in illegaal verblijf aangevat, aangezien betrokkene al op 04.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd en hij sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft.”

Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot een loutere herhaling van de elementen die reeds door verwerende partij werden beoordeeld. Op die wijze tonen zij evenwel niet aan dat verwerende partij op een kennelijk onzorgvuldige of onredelijke wijze te werk is gegaan.

De Raad van State oordeelde reeds meerdere malen dat het op zich niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. (zie: RvS, 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS, 4 juli 2002, nr. 108.862)

In dit verband, dient tevens verwezen te worden naar het arrest d.d. 6 mei 2008 waarin de Raad als volgt heeft geoordeeld:

“In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijke illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoeker maakt de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.” (RvV, 6 mei 2008, nr. 10.923)

Artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij Wet van 25 november 1991 volstaat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen van die bepaling, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, zodat aan die bepaling een directe werking dient te worden ontzegd en verzoekers er zich niet dienstig op kunnen beroepen. (RvV, 4 maart 2011, nr. 57.342)

Artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet. (R.v.V., 21 oktober 2011, nr. 68 851; R.v.St., 27 maart 2002, nr. 105 233; R.v.St., 28 maart 2002, nr. 105 262; R.v.St., 14 maart 2002, nr. 104 674; R.v.St., 25 juni 2003, nr. 120 961; R.v.St., 8 oktober 2003, nr. 123 977)

Verzoekers stellen dat zij als Roma systematisch gediscrimineerd worden in het land van herkomst en het voorwerp uitmaken van achterstelling op alle vlakken, zelfs vervolging. Zij beroepen zich op passages uit “internationale rapporten” en citaten van internationale organisaties doch laten na hun bronnen op een concrete wijze aan te geven.

Zij laten na concrete op hun persoonlijke situatie betrokken feiten en elementen aan te brengen die worden gestaafd door een begin van bewijs en waaruit zou blijken dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Voor zoveel verzoekers zouden doelen op hun vluchtrelaas, dient te worden opgemerkt dat dit asielrelaas door zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als door de Raad werd onderzocht.

Verzoekers tonen geen schending aan van artikel 3 EVRM.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers met hun betoog niet aantonen met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij tonen evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Waar verzoekers een schending aanvoeren van de beginselen van behoorlijk bestuur en hiermee zouden doelen op een ander beginsel dan het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is.

“Wat de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de beginselen van behoorlijk bestuur zonder ze verder te preciseren. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.” (RvV, 28 oktober 2010, nr. 50.466)

Het eerste middel, het tweede middel en het derde middel zijn niet ernstig.

Verzoekers voeren in een vierde middel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid van het vierde middel op te werpen, daar dit middel gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Zoals uit titel III. van deze nota blijkt, die huidig beroep evenwel onontvankelijk te worden verklaard bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de thans bestreden beslissingen.

Het vierde middel is onontvankelijk.”

4.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat de verzoekende partijen in het tweede en het derde middel de schending aanvoeren van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het tweede en het derde middel als onontvankelijk moet worden beschouwd. De verzoekende partijen zetten bovendien nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissingen geschonden achten.

Het tweede en het derde middel zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.1.2. Waar de verzoekende partijen in een derde middel de schending aanvoeren van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of zij een belang hebben bij het inroepen van het Kinderrechtenverdrag gelet op het feit dat de vordering niet mede namens de kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), in de eerste bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat het genoemd artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

4.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM.

4.3.2.1. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de eerste verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partijen voeren in het eerste middel aan dat de redenen die zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hadden aangehaald *"als sterke sociale binding met België en verregaande integratie"* nooit afdoende beantwoordt werden en dat er in de bestreden beslissing geen rekening mee werd gehouden. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing hieromtrent wordt gesteld dat *"(d)e elementen met betrekking tot de integratie (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden"*. Deze motivering is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een vreemdeling de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"*. De omstandigheid dat de verzoekende partijen hierover een andere mening hebben dan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk, feitelijk niet correct, of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is. Gelet op het voorgaande kan ook het betoog van de verzoekende partijen in het derde middel omtrent hun verregaande integratie niet worden aangenomen.

Voorts houden de verzoekende partijen in het eerste middel voor dat *"een terugkeer totaal onmogelijk is"*, waarbij zij verwijzen naar de jonge leeftijd van hun kinderen, het gegeven dat hun kinderen hun moeder nodig hebben en dat hun kinderen bij een terugkeer naar Kosovo trauma's zouden oplopen, die een *"potentieel blijvende weerslag hebben"* voor hun verdere levensloop. Vooreerst wordt erop gewezen dat bij beslissing van 20 mei 2014 ook de aanvraag om machtiging van verblijf van de verzoekster onontvankelijk werd verklaard en dat tegen deze beslissing geen beroep werd ingesteld bij de Raad, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Tevens blijkt uit de tweede en de derde bestreden beslissing dat beide ouders een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn of haar ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Uit het gegeven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de minderjarige kinderen samen met de eerste verzoeker in de eerste bestreden beslissing heeft opgenomen en hen samen met de moeder in de derde bestreden beslissing heeft opgenomen blijkt dat met deze evidentie rekening is gehouden. De verzoekende partijen tonen niet aan

dat de eerste bestreden beslissing een scheiding tussen de kinderen en hun moeder teweegbrengt. Waar de verzoekende partijen er nog op wijzen dat hun kinderen bij een terugkeer naar Kosovo trauma's zouden oplopen, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus weerleggen de verzoekende partijen met hun betoog geenszins de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing, met name dat de eerste verzoeker *“geen concrete persoonlijke elementen aan(brengt) waaruit blijkt dat een terugkeer niet haalbaar zou zijn voor de kinderen”*.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in het eerste middel laten gelden, houdt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet zomaar gratuit voor alsof zij geen last zullen ondervinden van de systematische discriminaties van Roma, doch overweegt hij in de eerste bestreden beslissing dat de eerste verzoeker *“geen persoonlijke concrete elementen inroept en zich enkel beperkt tot een verwijzing naar algemene rapporten”* en *“tevens geen nieuwe elementen aan(brengt) ten opzichte van de elementen die in het kader van de asielprocedure werden onderzocht”*. Uit deze motivering blijkt niet dat de verzoekende partijen verhinderd worden om een machtigingsaanvraag in te dienen om de loutere reden dat zij niet als politiek vluchteling werden erkend. Door in het tweede middel te poneren dat de redenen die werden aangehaald in hun aanvraag tot machtiging geenszins beoordeeld werden in het kader van hun asielaanvraag, beperken de verzoekende partijen zich tot de loutere negatie van wat in de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die steun vinden in het administratief dossier, feitelijk onjuist zijn. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen deze concrete motieven niet. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, of op kennelijk onredelijk wijze is genomen. Met een dergelijk summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de door hen aangehaalde elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Waar de verzoekende partijen in het eerste middel nog stellen dat hun familie in België verblijft, wordt er op gewezen dat zij hierover in hun machtigingsaanvraag met geen woord hebben gerept. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze informatie. Bovendien beperken de verzoekende partijen zich ter zake tot een loutere bewering, die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen tevens aan dat de schoolloopbaan van hun kinderen teniet wordt gedaan en dat zij zich bij een gedwongen terugkeer *“persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling”*. Vooreerst wordt er op gewezen dat de bestreden beslissingen geen gedwongen terugkeer inhouden. Bovendien beperken de verzoekende partijen zich hiermee tot een loutere herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag hebben gesteld, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat *“(h)et feit dat de kinderen hier naar school gaan (...) niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”* en dat de eerste verzoeker *“steeds op de hoogte (was) van het feit dat zijn verblijfssituatie en die van de kinderen precair was (...) en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was”* en dat bovendien *“het huidige schooljaar 2013-2014 in illegaal verblijf (werd) aangevat, aangezien betrokkene al op 04.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd en hij sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft”*, te ontcrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken de verzoekende partijen het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de door hen voorgelegde elementen.

Waar de verzoekende partijen in hun derde middel opwerpen dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland duur en omslachtig is, beperken zij zich opnieuw tot een herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing, met name dat *“voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere*

weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg” en dat de eerste verzoeker “niet aan(toont) waarom voor hem een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving zou moeten gemaakt worden”, te ontkrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete overwegingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen laten de verzoekende partijen in het vierde middel gelden dat er tot op heden in Kosovo een situatie van willekeurig geweld is tegenover de Roma, waardoor zij “louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen” en dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is. Hieromtrent wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat “de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden” en dat de eerste verzoeker hiervoor “zijn beweringen (dient) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3”, nu deze “algemene bewering (...) niet (wordt) toegepast op de eigen situatie”. Inzake de door de verzoekende partijen ingeroepen mensenrechtenrapporten over de situatie van Roma in Kosovo wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat de eerste verzoeker “geen persoonlijke concrete elementen inroept en zich enkel beperkt tot een verwijzing naar algemene rapporten” en “tevens geen nieuwe elementen aan(brengt) ten opzichte van de elementen die in het kader van de asielpprocedure werden onderzocht”. In hun verzoekschrift beperken de verzoekende partijen zich opnieuw tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus weerleggen zij geenszins de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.2.3. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roepen de verzoekende partijen in het derde en het vierde middel de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissingen geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden.

Een schending van artikel 13 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Voorts betwisten de verzoekende partijen de vaststelling in de bestreden bevelen dat zij “niet in het bezit (zijn) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum” niet.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in een vierde middel voorhouden, bevatten de tweede en de derde bestreden beslissing wel degelijk een motivering (in rechte en in feite) waarom wordt afgeweken van de normale termijn van dertig dagen. Zo wordt in deze beslissingen verwezen naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, en wordt in feite gemotiveerd dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 4 oktober 2012 en nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied verblijven. Hierbij kan er op worden gewezen dat de keuzemogelijkheden die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft niet ontzettend groot zijn, dermate dat de gemachtigde wel gehouden is om afdoende te motiveren, doch dat deze motiveringsvereiste niet uitermate streng kan worden opgevat.

Bovendien blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partijen bij dit middelonderdeel hebben. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partijen kunnen conform

artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werden verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang hebben bij hun grief dat niet gemotiveerd wordt aangaande de verkorte termijn van nul dagen die voor vrijwillige uitvoering werd toegekend.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

4.3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 *inuncto* artikel 13 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt machtsoverschrijding en afwending van macht aangetoond.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissingen worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van de inreisverboden heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.5. Het eerste, tweede, derde en vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN